

FICHA PARA TRABALLAR PIZZA Á “BASURINI”

Con esta actividade traballamos

Malgasto de alimentos.

Repercusións dos nosos actos.

Cooperación e cidadanía.

ODS: **2** e **12** Ambos moi influídos e relacionados co malgasto de alimentos.

[Coñece os ODS.](#)

Durará

Unha sesión.

Necesitaremos

Conto ou Vídeo *Pizza á basurini*.

Ciclos 1, 2, 3

Consideracións previas

Os auténticos superhéroes deben ter unha serie de capacidades que lles permitan estar pendentes das persoas e resolver os problemas que se lles expoñen. Deben aprender a observar, analizar circunstancias, información, historia, ...

Poden poñer en práctica esas capacidades analizando a información que aparece na historia e sempre, axudar a outras persoas para sensibilizarse do aprendido na historia.

Hai varias ensinanzas importantes que se sacan deste conto:

- Ser conscientes das ocasións nas que, na nosa vida cotiá, estamos a malgastar comida.
- Tomar conciencia de que, nun mundo global, todos os comportamentos son importantes.
- Sentir o importante que é axudar a outras persoas para sensibilizarse.

Desenvolvemento

Ler o conto ou visionar o vídeo.

Proba de atención (opcional, dependendo da idade da clase)

Ao finalizar a lectura, e dependendo da idade da clase podemos iniciar unha rolda de preguntas para asegurarnos de que comprenderon o contido da lectura.

Deberán responder se as seguintes afirmacións son Verdadeira ou Falsas:

- Celébrase os aniversarios de Pepo.
- No súper, había escaseza de comida.
- Pepo viu no súper como se tiraba moita comida.
- No cumpre sobrou pizza e leváronlla a casa.
- No colexio, descubriron que nunca se tiraba a comida do comedor.
- Decidiron calar e non contar a ninguén o que descubriran.
- O vilán responsable é Capitán Malgasto.
- Un auténtico Súper heroe mobiliza a todo o mundo contra a inxustiza.

Hai que reflexionar

Reflexionar sobre o contido do conto, a partir de preguntas como estas:

- Cales son os casos de desperdicio de alimentos que aparecen na historia? Coñeces exemplos similares?

Tendo en conta que, cada vez que tiramos comida ao lixo, pedimos máis do que podemos comer, xogamos cos alimentos, etc., estamos a colaborar con Capitán Malgasto...

- Erades conscientes de que, moitas veces, somos quen o axudamos a conseguir os seus obxectivos? Pensade individualmente para ser conscientes e quen queira compartilo en alto, que o fagan.
- Que accións se nos ocorren que podemos realizar para evitar colaborar con Capitán Malgasto?
- Cal é a resposta de Pepo e os seus amigos e amigas, ante o descubrimento desa situación?
- Parécenos unha boa estratexia sensibilizar a outras persoas sobre estas cousas? Fixéstelo algunha vez?
- Que se nos ocorre que podemos facer para dar a coñecer este tema?

Comentade as ensinanzas deste conto que vos chamaran máis a atención.

PIZZA Á “BASURINI”

Hoxe foi un día increíble. Os do E.S.I. (Equipo de Superhéroes Investigadores) saímos na tele. Bo, realmente nós non, o noso vídeo. Ahhh! Que queredes saber o que ocorreu? Contaréivolo: Realmente todo comezou hai unhas semanas, o finde que celebramos o cumpre de Irene. Aquela tarde pasámolo xenial. Primeiro fixemos unha xincana polo barrio, con pistas e unhas probas súper divertidas, e á hora para cear un concurso de pizzas!, Non hai nada que me guste máis que un anaco de pizza! Bo si, hai algo...dous anacos de pizza!

Pero antes diso, pola mañá, acompañamos ao pai de Irene a comprar todo o que se necesitaba miúda lista de cousas! Para tardar menos, dividímonos as tarefas e a min tocouse ir a por iogures para a sobremesa. Cando cheguei a esa zona case morro de frío!

Deixáranme elixir os sabores e tíñao claro: chocolate e plátano. Pero cando empecei a buscar non podía crermo!: había iogures de miles de sabores, de froitas, con anacos, sen anacos, con azucre, sen azucre, con nata, 0% sen graxa, Lixeiro, natural ... Que será un iogur natural? É que o resto non o son?

Parecíame unha pasada poder elixir entre tantos tipos de sobremesas. Ao final, collín unha chea de sabores distintos, total..., podendo elixir...

Despois fun á chacinería a reunirme cos demais para escoller os ingredientes das pizzas.

Ufff non podía crelo! outra vez a mesma pesadelo! Moreas de tipos de xamón de Iorque, de chóped, de mortadela, non se cantas clases de queixos... Non sabíamos que elixir, podíamos facer moitas pizzas diferentes! Mentres vía todos eses andeis cheos e cheas de comida acordeime que no cole non deixan de repetirnos que hai millóns de persoas que pasan fame no mundo. É imposible! Aquí hai comida para toda a Humanidade!

Como estaba a pensar en todo iso ao chegar ao aparcamento, deime conta que me esquecía unha das bolsas!

—Pero que cabeza tes, Pepo —dixéronme—, anda, corre a por ela, mentres sacamos o coche e esperámosche á saída.

Menos mal que a bolsa seguía na caixa!, pero ao tentar saír perdinme e acabei nunha zona onde había uns contedores de lixo moi grandes. Dous empregados con gorros de plástico e luvas, estaban aos encher con paquetes que sacaban dun carro. Estaban a tirar comida? Iso parecíame, así que me acheguei a eles:

—Ola, que estades a facer?

—Ola rapaz! Estamos a tirar os alimentos xa caducados, e os que non se poden vender porque están feos. Ves? Estes tomates, por exemplo, xa están manidos.

—Que están manidos? Pois eu véxoos perfectos.

—Nós tamén, pero son ordes e hai que cumprilas.

Quedei xeadó. Nese momento, un berro desde o coche fixo que me marchase pitando, sen poder dar máis voltas ao asunto.

A cea foi xenial, as pizzas estaban deliciosas, pero non puidemos terminalas todas. Era demasiada comida! E había que deixar sitio para as sobremesas e a torta.

Eu pensaba que, ao terminar o cumpre, repartiríamolas e podería ceala ao día seguinte. Que guai! Se fose por min, comería pizza todos os días!

Pero mentres axudabamos a recoller a mesa, ao entrar na cociña, atopeime cunha escena horrible, case se me caen os pratos que levaba nas mans! Un tío de Irene estaba a tirar ao lixo a pizza que sobrara!

—Por que fixeches iso? —pregunteille sorprendido.

—Unha vez que queda fría xa non hai quen lla coma. A isto mañá non se lle pode fincar o dente.

Comooooooo! A miña comida favorita, todos os ingredientes que fomos a comprar ao súper, todo o noso esforzo, todo o tempo que nos custaba preparala e todas as miñas ilusións de poder gozar dela ao día seguinte tiradas ao lixo!

Entón lembrei o da mañá: estabamos ante un caso moi grave de actuación do Capitán Malgasto. Estaba claro que ante os superviláns nunca hai que baixar a garda. Como conseguira o Capitán Malgasto coarse en casa de Irene?

Ese non era o momento de dicirle nada a ninguén para non estragar o cumpre á miña amiga, pero ao chegar a casa puxen a información en orde e preparei todo para unha reunión urxente o luns en clase.

—Que pasa Pepo? Por que convocaches ao equipo E.S.I.? —dixo Irene

—O sábado, durante o teu cumpre, atopei evidencias da actuación dun dos superviláns ; nin máis nin menos que do Capitán Malgasto.

Coloquei a miña lousa no banco e lembrei quen era e como actuaba: o seu obxectivo é que millóns de persoas non coman cada día, e conségueo facendo que grandes cantidades de comida terminen no lixo. A

continuación, conteilles os dous episodios de desperdicios que vin ese día.

—Pero iso é horrible! —dixo Lucas—, Que podemos facer?

—Debemos buscar máis probas da súa actuación. Controlaremos todos os lugares do barrio onde pode actuar; localiceinos e distribuído os postos de observación para as tardes:

Irene, ti estarás no bar de Paco.

Lucas, ti vixiarás a hamburguesería.

E eu volverei ao supermercado.

Agora empezaremos por vixiar xuntos o comedor do Cole.

Necesitaremos os nosos walkies con pilas e moita paciencia porque non vai ser fácil pillarlle nas patacas.

No comedor, a cousa foi impresionante. “Isto non me gusta” ou “non podo máis” eran as frases que máis se repetían á hora para comer. Nunca fomos conscientes da cantidade de comida que se tiraba. Alí o Capitán Malgasto era o Rei!

Pola tarde, dirixímonos cada un aos nosos postos e esperamos impacientes e moi atentos a ver que ocorría.

A primeira que comunicou alarmada o que vía foi Irene: no bar de Paco a xente non paraba de deixar comida nos pratos, que os camareiros tiraban ao lixo cada vez que recollían as mesas, ás veces ata bocadillos case enteiros!

—Aquí axente P de Pepo; Dous empregados acaban de encher un cubo de lixo enteiro con comida! Hai de todo: froita, carne, iogures... ata lagostinos! Co que lle gustan á miña avoa, que sempre os pon nas comidas especiais! O

mesmo que vin o outro día O propio Capitán Malgasto dirixindo un supermercado!

—Á fala L de Lucas; Isto é máis grave do que pensabamos. Na hamburguesería ocorre o mesmo. Creo que, á hora de pedir, ninguén se acorda do que enchen estes menús.

—Ok, fala P de Pepo. Vémonos en dez minutos no punto de encontro. Cambio e pecho.

A verdade, é que as nosas caras de pánico dicíano todo. Non tiñamos nin idea de como enfrontarnos a esta situación. O Capitán Malgasto estaba a actuar ás súas anchas no barrio e iso podía ter consecuencias moi graves.

—Ocorreseme algo que pode axudarnos a acabar con el —dixo Irene—. Os auténticos superhéroes temos a vista adestrada para descubrir as inxustizas, pero moitas persoas non son conscientes de que están aí. Podemos gravar o que está a pasar e dicirllo á miña curmá Inés. Ela está a facer prácticas na tele do barrio e pódenos axudar a difundilo. Así todo o mundo decatárase de como e onde está a actuar o Capitán Malgasto.

A todos pareceunos unha gran idea. Durante uns días dedicámonos a gravar toda a comida que se desperdiciaba no comedor, no bar, no supermercado e nas nosas casas e entregamos o noso vídeo a Inés.

Ela contou na tele como xurdira a idea de facelo e falou do E.S.I., pero claro, sen desvelar quen eramos, xa sabedes que os auténticos superhéroes non deben presumir do que conseguen diante dos demais.

Cando se decataron de que foran uns nenos os que desenmascararan ao Capitán Malgasto todo o mundo sorprendeuse. O Capitán Malgasto actuara diante dos narices de todos, a pesar de que son eles os que van ao supermercado e ao bar de Paco, ningún adulto deuse conta.

Descubrimos que o primeiro paso á hora de loitar por algo, é facelo visible e iso é o que conseguimos co noso vídeo.

Os auténticos superhéroes non temos forza atómica, pero si forza para mobilizar aos demais contra as inxustizas e, grazas ao noso vídeo, moitas persoas no barrio déronse conta da cantidade de alimentos que desperdiciamos, mentres que millóns de persoas non teñen nada para comer cada día.

Os superviláns son poderosos e xa sabedes que están sempre buscando cómplices que lles axuden a conseguir os seus obxectivos. Lembra de, futuros súper heroes, que cada vez que tiredes comida ao lixo, estaredes a colaborar co Capitán Malgasto.